

*Στη μνήμη της γιαγιάς μου,
RUTH HUNT READINGER
(1910-2011)*

Ο ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΦΟΒΟΣ ΕΙΝΑΙ τόσο σημαντικός στη ζωή μας όσο η αγάπη. Φτάνει στον πυρήνα του είναι μας και μας δείχνει ποιοι είμαστε. Θα κάνεις πίσω και θα καλύψεις τα μάτια σου; Ή θα έχεις τη δύναμη να βαδίσεις ως τον γκρεμό και να κοιτάξεις πέρα; Θέλεις να ξέρεις τι βρίσκεται εκεί έξω ή να ζεις στη σκοτεινή ψευδαίσθηση μες στην οποία ο εμπορικός κόσμος μάς κρατάει πεισματικά σφραγισμένους, σαν τυφλές κάμπιες σ' ένα αιώνιο κουκούλι; Μπορείς να παλέψεις να βγεις απ' αυτό και να πετάξεις; Ή θα κουλουριαστείς με τα μάτια κλειστά και θα πεθάνεις;

– ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ ΚΟΡΝΤΟΒΑ

Rolling Stone, 29 Δεκεμβρίου 1977

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Νέα Υόρκη, 2:32 π.μ.

ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ σχετική με τον Κορντόβα, είτε τους αρέσει είτε όχι.

Μπορεί η γειτόνισσά σας να βρήκε μια από τις ταινίες του σε ένα παλιό κουτί στη σοφίτα και να μην ξαναμπήκε ποτέ σε σκοτεινό δωμάτιο μόνη. Ή ο φίλος σας να καυχήθηκε ότι είχε ανακαλύψει στο Ίντερνετ ένα πειρατικό αντίγραφο της ταινίας *Τη Νύχτα Όλα τα Πουλιά Είναι Μαύρα* και, αφού την είδε, να αρνιόταν να μιλήσει γι' αυτήν, σαν να επρόκειτο για κάποια φρικτή δοκιμασία από την οποία είχε επιβιώσει μόλις και μετά βίας.

Όποια κι αν είναι η γνώμη σας για τον Κορντόβα, όσο παθιασμένοι ή αδιάφοροι κι αν είστε απέναντι στο έργο του, είναι πάντα παρών, μια παρουσία στην οποία αντιδράς. Είναι μια σχισμή, μια μαύρη τρύπα, ένας απροσδιόριστος κίνδυνος, ένα ανελέητο ξέσπασμα του αγνώστου στον υπερεκτεθειμένο κόσμο μας. Είναι υποχθόνιος, δεσπόζει αθέατος στις γωνιές του σκότους. Βρίσκεται κάτω από τη γέφυρα του τρένου στο ποτάμι, με όλα τα χαμένα αποδεικτικά στοιχεία και τις απαντήσεις που δεν θα δουν ποτέ το φως της μέρας.

Είναι ένας μύθος, ένα τέρας, ένας θνητός.

Κι όμως, θέλοντας και μη, πιστεύω πως όταν τον χρειάζεσαι περισσότερο, ο Κορντόβα έχει τον τρόπο να έρχεται κατά πάνω σου, σαν τον μυστηριώδη καλεσμένο που προσέχεις στην αντίκρυ πλευρά του δωματίου σε ένα πολυσύχναστο πάρτι. Εν ριπή

οφθαλμού, βρίσκεται *δίπλα σου*, πάνω από το μπολ με το παντς, και σε κοιτάζει στα μάτια όταν γυρίζεις και ρωτάς ανέμελα τι ώρα είναι.

Η ιστορία μου με τον Κορντόβα ξεκίνησε για *δεύτερη φορά* μια βροχερή νύχτα στα μέσα του Οκτώβρη, όταν δεν ήμουν παρά ένας ακόμα τύπος που βαδίζει σε κύκλο, που κατευθύνεται με ασύλληπτη ταχύτητα στο πουθενά. Έκανα τζόγκινγκ γύρω από τη λίμνη του Σέντραλ Παρκ στις δύο τα χαράματα – μια επικίνδυνη συνήθεια που είχα υιοθετήσει τον περασμένο χρόνο, όταν είχα υπερένταση και δεν με έπιανε ύπνος, κυνηγημένος από μια αδράνεια που αδυνατούσα να εξηγήσω, πέρα από την αόριστη συνειδητοποίηση ότι το καλύτερο κομμάτι της ζωής μου βρισκόταν πίσω μου κι ότι η αίσθηση πως είχα δυνατότητες, κάτι τόσο έμφυτο στην πρώτη μου νιότη, είχε πια χαθεί.

Έκανε κρύο και ήμουν μούσκεμα. Ο χαλικόστρωτος δρόμος ήταν γεμάτος λακκούβες με νερό, τα μαύρα νερά της λίμνης απλώνονταν κάτω από ένα πέπλο ομίχλης. Το μόνο που διέκρινα από τους ουρανοξύστες της Πέμπτης Λεωφόρου ήταν μερικά χρυσαφένια φώτα να καίνε μες στο ζόφο, καθρεφτισμένα στην άκρη του νερού σαν πεταμένα, θαμπά κέρματα. Κάθε φορά που περνούσα τρέχοντας έναν από τους σιδερένιους φανοστάτες, η σκιά μου πεταγόταν μπροστά μου, ξεθώριαζε γρήγορα κι έλειπα ξεκολλούσε – σαν να μην είχε το θάρρος να μείνει εκεί.

Προσπερνούσα το νότιο φυλάκιο, ξεκινώντας τον έκτο γύρο μου, όταν κοίταξα πάνω από τον ώμο μου και είδα ότι κάποιος ήταν πίσω μου.

Μια γυναίκα στεκόταν μπροστά σε ένα φανοστάτη, το πρόσωπό της κρυμμένο στις σκιές, με το κόκκινο παλτό της να αντανακλά το φως που χυνόταν πίσω της, σαν μια ζωηρόχρωμη κόκκινη χαρακιά μες στη νύχτα.

Μια κοπέλα μόνη της εδώ;

Γύρισα πίσω, ελαφρώς εκνευρισμένος με την αφέλεια της κοπέλας – ή την *απρονοησία* της ή ό,τι άλλο την είχε φέρει εδώ τέτοια ώρα. Οι γυναίκες του Μανχάταν, αν και μαγευτικές,

καμιά φορά ξεχνούσαν ότι δεν ήταν αθάνατες. Ήταν ικανές να ριχτούν σαν το κομφετί σε μια ξέφρενη νύχτα Παρασκευής, δίχως να σκεφτούν καθόλου πού θα κατέληγαν ως το Σάββατο.

Ο δρόμος συνέχιζε ευθεία προς τα βόρεια, η βροχή κεντούσε το πρόσωπό μου και τα κλαδιά κρέμονταν χαμηλά, σχηματίζοντας μια φυσική σήραγγα πάνω από το κεφάλι μου. Πέρασα ξυστά πλάι από σειρές κλαδιών και διέσχισα την κυρτή γέφυρα, με τη λάσπη να πιτσιλάει τις γάμπες μου.

Η γυναίκα –όποια κι αν ήταν– είχε εξαφανιστεί.

Μα ξαφνικά– πέρα στο βάθος, μια λάμψη κόκκινο. Χάθηκε αμέσως μόλις την είδα, κι έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα διέκρινα μια λεπτή σκοτεινή μορφή να βαδίζει αργά μπροστά μου, παράλληλα με το κιγκλίδωμα. Φορούσε μαύρες μπότες, τα σκούρα μαλλιά της κρέμονταν ως τα μισά της πλάτης της. Άρχισα να τρέχω πιο γρήγορα, αποφασίζοντας να την προσπεράσω τη στιγμή που θα περνούσε από κάποιο φανοστάτη, ώστε να τη δω από κοντά και να βεβαιωθώ πως ήταν καλά.

Καθώς πλησίαζα, ωστόσο, είχα το επίμονο αίσθημα πως δεν ήταν καλά.

Είχε κάτι ο ήχος των βημάτων της, που ήταν υπερβολικά βαρύς για μια κοπέλα τόσο λεπτή, κι ο τρόπος που περπατούσε, σφιγμένη, σαν να με περίμενε. Ξαφνικά, μου φάνηκε πως, αν την προσπερνούσα, θα γύριζε προς το μέρος μου και θα έβλεπα ότι το πρόσωπό της δεν ήταν νεανικό, όπως υπέθετα, αλλά γέ-
ρικο. Το ρημαγμένο πρόσωπο μιας ηλικιωμένης γυναίκας θα με κοίταζε με μάτια λακκουβιασμένα, με ένα στόμα σαν χαρακιά τσεκουριού σε δέντρο.

Τώρα, βρισκόταν μόλις μερικά μέτρα μπροστά μου.

Θα άπλωνε το χέρι, θα με άρπαζε, και η λαβή της θα ήταν δυνατή σαν αντρική, *παγερή*–

Την προσπεράσα τρέχοντας, μα το κεφάλι της ήταν χαμηλωμένο και κρυμμένο από τα μαλλιά της. Όταν γύρισα πάλι, είχε ήδη προσπεράσει το φως και δεν ήταν παρά μια απρόσωπη μορφή φτιαγμένη από το σκοτάδι, με τους ώμους της να διαγράφονται κόκκινοι.

Συνέχισα να τρέχω, κόβοντας δρόμο μέσα από πυκνούς θάμνους, με τα κλαδιά τους να μαστιγώνουν τα μπράτσα μου. Όταν την προσπερνούσα πάλι, θα σταματούσα και θα έλεγα κάτι – θα της έλεγα να πάει σπίτι της.

Αλλά στον επόμενο γύρο ήταν άφαντη. Κοίταξα και στο λόφο που οδηγούσε στα μονοπάτια για τους ιπτεείς.

Κανείς.

Ύστερα από μερικά λεπτά, πλησίαζα το βόρειο φυλάκιο – ένα πέτρινο κτίσμα που δεν το έφταναν οι φανοστάτες, βουτηγμένο στο σκοτάδι. Δεν διέκρινα παρά μερικά στενά σκαλιά που οδηγούσαν σε κάτι σκουριασμένες πόρτες, κλειδωμένες και δεμένες με αλυσίδα, με μια επιγραφή στο πλάι: ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ. ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ.

Καθώς ζύγωνα, συνειδητοποίησα ξαφνιασμένος, υψώνοντας το βλέμμα, ότι στεκόταν εκεί, στο κεφαλόσκαλο, και με κοίταζε. *Ή μήπως κοίταζε πίσω μου, σαν να ήμουν αόρατος;*

Όσπου να αποκτήσω πλήρη συναίσθηση της παρουσίας της, την είχα ήδη προσπεράσει, τρέχοντας στα τυφλά. Ωστόσο, αυτό που είχα προφτάσει να δω σε εκείνο το κλάσμα του δευτερολέπτου λανιόταν μπρος στα μάτια μου σαν κάποιος να είχε βγάλει φωτογραφία με φλας: ανάκατα μαλλιά, το παλτό, με το αιμάτινο κόκκινο να μοιάζει σκουριασμένο και καφετί στο σκοτάδι, κι ένα πρόσωπο τόσο καλυμμένο από σκιές που μπορεί και να μην υπήρχε καν.

Προφανώς και δεν έπρεπε να είχα πει το τέταρτο ούισκι. Κάποτε, όχι και τόσο παλιά, χρειαζόταν κάτι περισσότερο για να με τρομάξει. Ο Σκοτ ΜακΓκραθ, που θα πήγαινε και στην Κόλαση για να πάρει μια δήλωση του Εωσφόρου – έτσι είχε γράψει κάποτε για μένα ένας μπλόγκερ. Το είχα εκλάβει ως κομπλιμέντο. Φυλακισμένοι που είχαν κάνει τατουάζ στα μούτρα τους με βερνίκι παπουτσιών και κάτουρο, κρεμασμένα πτώματα ένοπλων εφήβων στη σφαγή της φαβέλας Βιγκάριο Ζεράλ, μεγάλα κεφάλια του καρτέλ του Μεντεγίν που έκαναν κάθε χρόνο τις διακοπές τους στις φυλακές του Ράικερ – τίποτα απ' αυτά δεν με τάραζε. Ήταν όλα απλώς και μόνο κομμάτι του σκηνηκού.

Και τώρα, μια γυναίκα στο σκοτάδι με είχε κάνει να τα χάσω.

Πρέπει να ήταν μεθυσμένη. Ή να είχε πάρει υπερβολικά πολλά Ζάναξ. Ή μπορεί να επρόκειτο για κάποιο αρρωστημένο εφηβικό στοίχημα – ίσως την είχε προκαλέσει να το κάνει κάποιο κακό κορίτσι του εύπορου Μανχάταν. Εκτός κι αν ήταν όλο μια προμελετημένη παγίδα, κι ο λεχρίτης γκόμενός της κρυβόταν κάπου εκεί κοντά, караδοκώντας για να μου την πέσει.

Αν αυτό ήταν το σχέδιό τους, τους περίμενε μεγάλη απογοήτευση. Δεν είχα πάνω μου τίποτα εκτός από τα κλειδιά μου, ένα στιλέτο και μια κάρτα του μετρό αξίας περίπου οχτώ δολαρίων.

Σύμφωνοι, μπορεί να περνούσα μια *ζόρικη φάση*, μια *περίοδο ανομβρίας* – όπως σκατά θες πες το. Μπορεί η τελευταία φορά που είχα υπερασπιστεί τον εαυτό μου να ήταν – βασικά, τη δεκαετία του '90. Αλλά η μάχη για τη ζωή σου δεν είναι κάτι που ξεχνιέται. Και ποτέ δεν είναι αργά για να το θυμηθείς, εκτός κι αν είσαι ήδη νεκρός.

Η νύχτα έμοιαζε αφύσικα σιωπηλή, *ασάλευτη*. Κι αυτή η ομίχλη – είχε περάσει πέρα από το νερό και πλανιόταν στα δέντρα, κυριεύοντας το μονοπάτι σαν αρρώστια, ξεχύνοντας κάτι στον αέρα, κάτι μοχθηρό.

Άλλο ένα λεπτό και πλησίαζα το βόρειο φυλάκιο. Το πέρασα σφαίρα, περιμένοντας να τη δω στο κεφαλόσκαλο.

Μα ήταν έρημο. Και ίχνος της πουθενά.

Ωστόσο, καθώς έτρεχα, ο δρόμος ξετυλιγόταν σαν πέρασμα σε κάποια νέα, σκοτεινή διάσταση μπροστά μου, και η συνάντησή μου φαινόταν ολοένα και πιο ημιτελής, σαν τραγούδι που διακόπηκε σε μια νότα γεμάτη προσμονή, σαν προβολέας που τα φτύνει δευτερόλεπτα πριν από μια κρίσιμη σκηνή κυνηγητού, αφήνοντας την οθόνη να ασπρίσει. Δεν μπορούσα να απαλλαγώ από την επίμονη αίσθηση πως ήταν *εκεί*, κρυμμένη κάπου, και με παρατηρούσε.

Θα έπαιρνα όρκο πως αντιλήφθηκα μια μυρωδιά από άρωμα, σαν κεντίδι στις νοτερές οσμές της βροχής και της λάσπης. Μισόκλεισα τα βλέφαρα για να διακρίνω τις σκιές πέρα από το

λόφο, περιμένοντας, ανά πάσα στιγμή, να αντικρίσω το έντονο κόκκινο του παλτού της. Μπορεί να καθόταν σε ένα παγκάκι ή να στεκόταν στη γέφυρα. *Κι αν είχε έρθει εδώ για να αυτοκτονήσει;* Κι αν την έβλεπα σκαρφαλωμένη στα κάγκελα, να περιμένει, να με κοιτάζει με ένα πρόσωπο στραγγισμένο από ελπίδα λίγο πριν πηδήξει, πέφτοντας σαν σακί με πέτρες στο δρόμο που περνούσε κάτω από την ψηλή γέφυρα;

Ίσως να είχα πει και *πέμπτο* ούισκι χωρίς να το συνειδητοποιήσω. *Ή ίσως αυτή η καταραμένη πόλη να με είχε γραπώσει τελικά στα νύχια της.* Κατευθύνθηκα προς τα σκαλιά, πηγαίνοντας προς την Ιστ Ντράιβ και την Πέμπτη Λεωφόρο, στρίβοντας τη γωνία που έβγαζε στην Ογδοηκοστή Έκτη Οδό, με τη βροχή να γυρίζει σε νεροποντή. Διένυσα τρέχοντας τρία οικοδομικά τετράγωνα, περνώντας κλειστά εστιατόρια, φωταγωγημένα λόμπι ξενοδοχείων με βαριεστημένους πορτιέρηδες να κοιτάζουν το κενό.

Στην είσοδο του μετρό της Λέξινγκτον, άκουσα το βουητό της αμαξοστοιχίας που πλησίαζε. Οπότε κατέβηκα τρέχοντας τα σκαλιά, περνώντας τις πύλες με την κάρτα μου. Μια χούφτα κόσμος περίμενε στις αποβάθρες – μερικοί πιτσιρικάδες και μια ηλικιωμένη γυναίκα με μια σακούλα από το Μπλούμινγκντεϊλς.

Η αμαξοστοιχία μπήκε ορμητική στο σταθμό, φρέναρε με μια στριγκλιά, και μπήκα σε ένα άδειο βαγόνι.

«Τερματικός σταθμός: Μπρούκλιν. Επόμενη στάση: Πεντηκοστή Ένατη Οδός».

Τινάζοντας τη βροχή από πάνω μου, κοίταξα πέρα τα άδεια καθίσματα και είδα μια αφίσα για μια ταινία επιστημονικής φαντασίας καλυμμένη από γκράφιτι. Κάποιος είχε τυφλώσει τον άνθρωπο που έτρεχε στην αφίσα, μουτζουρώνοντας τα μάτια του με μαύρο μαρκαδόρο.

Οι πόρτες έκλεισαν βροντώντας. Με ένα βογκητό των φρένων, ο συρμός άρχισε να κινείται.

Και τότε, ξαφνικά, είδα να κατεβαίνει αργά τα σκαλιά στην άλλη γωνία— ένα ζευγάρι γυαλιστερές μαύρες μπότες και κάτι κόκκινο, ένα κόκκινο παλτό. Και συνειδητοποίησα, καθώς κατέβαινε προς

την αποβάθρα, πως ήταν η κοπέλα από το πάρκο, το φάντασμα – ό,τι διάολο ήταν τέλος πάντων. Αλλά προτού συνειδητοποιήσω ότι αυτό ήταν απίθανο, προτού το μυαλό μου προλάβει να φωνάξει, *Εμένα ερχόταν να βρει*, το τρένο είχε χωθεί σαν αστραπή στο τούνελ, τα παράθυρα σκοτείνιασαν, κι απόμεινα να κοιτάζω μόνο τον εαυτό μου.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Νεκρή βρέθηκε η 24χρονη Άσλεϊ Κορντόβα

Νεκρή βρέθηκε η 24χρονη Άσλεϊ Κορντόβα

Φωτογραφία: K&M Recording

Δημοσίευση: 14 Οκτωβρίου 2011, Τσαρκς Ντάνιμπορ

Το πτώμα που βρέθηκε σε μια άδεια αποθήκη της Τσάιναταουν το βράδυ της Πέμπτης, διαπιστώθηκε χτες από τον ιατροδικαστή ότι ανήκει στην Άσλεϊ Κορντόβα, κόρη του οσκαρικού Αμερικανού σκηνοθέτη Στάνισλας Κορντόβα. Ήταν 24 ετών.

Τα αίτια του θανάτου δεν έχουν ακόμα διευκρινιστεί, ωστόσο η αστυνομία διεξάγει έρευνα έπειτα από πληροφορίες ότι η Άσλεϊ Κορντόβα, που, σύμφωνα με πηγές, είχε ιστορικό κατάθλιψης, έδωσε τέρμα στη ζωή της πηδώντας στο φρεάτιο ενός εκτός λειτουργίας ανελκυστήρα, όπως δήλωσε ο Τζ. Μάρκος, εκπρόσωπος της ιατροδικαστικής υπηρεσίας.

Η Άσλεϊ Κορντόβα ήταν πιανίστρια και παιδί-θαύμα. Έκανε το ντεμπούτο της στο Κάρνεγκι Χολ σε ηλικία 12 ετών, ερμηνεύοντας το κονσέρτο σε σολ μείζονα του Ραβέλ με τη Φιλαρμονική της Μόσχας. Αποσύρθηκε από τα μουσικά δρώμενα σε ηλικία 14 ετών, αρνούμενη περαιτέρω συναυλίες, περιοδείες και δημόσιες εμφανίσεις.

Μεγάλωσε στη Βουνοκορφή, την αχανή έπαυλη του πατέρα της στην οροσειρά Αντιρόντακ, όπου γυρίστηκαν πολλές από τις ταινίες του Κορντόβα, μεταξύ αυτών και το ψυχολογικό θρίλερ *Δαχτυλοπαγίδα* (1979). Η Άσλεϊ Κορντόβα αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο του Άμχερστ το 2009.

Σε αντίθεση με τον ετεροθαλή αδελφό της, Θίο Κορντόβα, που έχει παίξει σε πολλές ταινίες του πατέρα του, η Άσλεϊ εμφανίστηκε μόνο σε μία, παίζοντας το νεότερο από τα παιδιά των Στίβενς στην ταινία *Ανασαίνοντας με τους Βασιλιάδες* (1996), βασισμένη στο μυθιστόρημα του Άουγκουστ Χάουερ.

Δεν υπήρξε δυνατή η επικοινωνία με την οικογένεια Κορντόβα για οποιοδήποτε σχόλιο.

Νεκρή βρέθηκε η κόρη του Κορντόβα

Η Άσλεϊ Κορντόβα, η εικοσιτετράχρονη κόρη του Στάνισλας Κορντόβα, καλτ σκηνοθέτη του τρόμου, βρέθηκε νεκρή στο κέντρο της Νέας Υόρκης. Η υπόθεση αντιμετωπίζεται ως αυτοκτονία. Το γεγονός αυτό προσθέτει άλλη μία σκοτεινή σελίδα στη ζωή ενός ανθρώπου που μοιάζει να κατασκεύασε ευφυώς και κατόπιν να απέρριψε τον διαβόητο προσωπικό του μύθο. Επίσης, θέτει το προφανές ερώτημα: Πρόκειται απλώς για μια τραγική σύμπτωση ή για μια δυναστεία υπό τη σκιά κάποιας βαριάς κατάρας; Θα συνεχίσουμε να καλύπτουμε την υπόθεση βήμα προς βήμα. [Πηγή: The New York Times]

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ: ΤΑΙΝΙΕΣ, ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ, ΑΣΛΕΪ ΚΟΡΝΤΟΒΑ, ΚΑΛΤ

809 Σχόλια

[ΝΕΟΤΕΡΑ](#)
[ΠΑΛΙΟΤΕΡΑ](#)
[ΕΠΙΛΟΓΕΣ](#)
[ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΝΑΡΤΗΣΕΙΣ](#)
☒ ΝΗΜΑΤΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ

Λυπηρά.

Πέμπτη, 13 Οκτ. 2011 @ 11:23 μ.μ.

Θελωκαφέ

Αναπαύσου εν ειρήνη, Άσλεϊ Κ.

Πέμπτη, 13 Οκτ. 2011 @ 11:26 μ.μ.

Κάθι

Ο τύπος είναι ψυκοπαθής, θα 'πρεπε να του απαγορεύσουν να κάνει ταινίες.

Πέμπτη, 13 Οκτ. 2011 @ 11:31 μ.μ.

Μπιλ ο ψηλός καλικάντζαρος

ΑΚΡΙΒΩΣ ΚΑΘΗ!! Ο θεός να μας φυλάει από καθετί το σκοτεινό, φρικιαστικό και τόσο τρομακτικό που αμφισβητεί την εμπορευματοποιημένη άποψη για τον κόσμο που σου 'χουν πουλήσει οι εταιρείες.

13 Οκτ. 2011 @ 11:33 μ.μ.

Φαν του Κορντόβα

«Αυτό που τώρα είναι αποδεδομένο, κάποτε ανήκε στη σφαίρα της φαντασίας». – Ουίλιαμ Μπλέικ

Πέμπτη, 13 Οκτ. 2011 @ 11:36 μ.μ.

Αγνοούμενος

Δεν εκπλήσσομαι. Μόνο τρελός θα μπορούσε να γυρίσει το θάλαμος Απομόνωσης Νο 3.

Πέμπτη, 13 Οκτ. 2011 @ 11:41 μ.μ.

Τζες

Πού το είδες;

Πέμπτη, 13 Οκτ. 2011 @ 11:43 μ.μ.

Αγνοούμενος

Στο φρίνιαν τάνελ στις 4 το πρωί

Πέμπτη, 13 Οκτ. 2011 @ 11:48 μ.μ.

TIME Photos

CULTURE

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

1 από 18

Ο Στάνισλας Κορντόβα, Νέα Υόρκη, 1971.

Αυτή είναι η τελευταία γνωστή φωτογραφία του θρυλικού σκηνοθέτη.

Η 24χρονη Άσλεϊ Κορντόβα, κόρη του σκηνοθέτη Στάνισλας Κορντόβα, βρέθηκε νεκρή αργά χτες το βράδυ σε μια εγκαταλελειμμένη αποθήκη στο νότιο Μανχάταν.

Στον σύγχρονο κόσμο του Twitter, της υπερπληροφόρησης και της πλήρους έκθεσης, ο Κορντόβα αποτελεί εξαίρεση. Αρνήθηκε κάθε δημόσια εμφάνιση και συνέντευξη μετά το εξώφυλλο στο *Rolling Stone* το 1977. Όσοι έχουν συνεργαστεί μαζί του, τηρούν έναν αυστηρό κώδικα σιωπής. Το σύνολο του έργου του Κορντόβα –15 αγωνιώδεις διαδρομές σε μοχθηρούς υποκόσμους– εξακολουθεί να θεωρείται καλτ και περιλαμβάνει μερικές από τις πιο τρομακτικές ταινίες που γυρίστηκαν ποτέ. Εξίσου αινιγματικός παραμένει και ο ίδιος ο δημιουργός, του οποίου η προσωπική ζωή και η επαγγελματική σταδιοδρομία σηματοδεύτηκαν από σκάνδαλα.

Το **TIME** ρίχνει μια σύντομη ματιά στις φωτογραφίες του Κορντόβα, του ανεξιχνίαστου δημιουργού που –ακόμα και όταν παραμένει σιωπηλός και αθέατος– εξακολουθεί να ξεσηκώνει θύελλες.

38

90

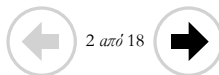

3

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

Ξεκίνημα

Ο Κορντόβα ήταν μοναχοπαίδι. Μεγάλωσε στο νότιο Μπρονξ με τη μητέρα του, αν κι ελάχιστα έχουν επιβεβαιωθεί σχετικά με τα παιδικά του χρόνια. Όταν η αποκάλυψη φωτογραφικών ντοκουμέντων του ερμίτητη σκηνοθέτη έγινε η καλτ ενασχόληση των οπαδών του, μια συνταξιούχος δασκάλα της Πρώτης Δημοτικού από το 12ο Δημόσιο Σχολείο ισχυρίστηκε ότι η παραπάνω φωτογραφία απεικονίζει τον Κορντόβα (πίσω αριστερά). Μια έρευνα στις καταστάσεις του σχολείου έδειξε ότι ένα αγόρι ονόματι Σταν Κορντόβα είχε γραφτεί στο τμήμα της το 1948. Είχε λάβει χαμηλή βαθμολογία εξαιτίας της «δυστροπής συμπεριφοράς» του.

Like 27

Tweet 48

+1 9

Share

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

3 από 18

Αφεντικό

Η Τζέσικα Ραμίρεζ, πρώην σερβιτόρα στο καφέ Wha?, ισχυρίζεται ότι είχε δεσμό με τον Κορντόβα τη διετία 1960-62. Σύμφωνα με τις δηλώσεις της, ο Στάνιςλας είχε παρατήσει το σχολείο και ήταν μικροκακοποιός. Αφού έκλεινε το εικονιζόμενο Φορντ Πίντο, έβγαζε τα προς το ζην δουλεύοντας νυχτερινή βάρδια ως οδηγός για πόρνες που αλώνιζαν τον κακόφημο κόσμο της νύχτας στη Νέα Υόρκη της δεκαετίας του '60 και περνούσε τις μέρες του γράφοντας το σενάριο που θα γινόταν η πρώτη του ανατριχιαστική ταινία, με τίτλο *Μορφές Λουσμένες στο Φως* (1964). «Είχε μάτια εξωγήινου», δήλωσε η Ραμίρεζ. «Κάτι μάτια που έρχονταν κατά πάνω σου από έτη φωτός μακριά και σε γύριζαν τα μέσα έξω». Αυτή είναι η μόνη της φωτογραφία (*αριστερά*) με τον Κορντόβα (*κέντρο*).

Like 12

Tweet 87

+1 10

Share

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

4 από 18

Σκοτεινή Μεγαλοφυΐα

Η Warner Bros. δημοσίευσε αυτό το διαφημιστικό στιγμιότυπο που δείχνει τον Κορντόβα στο σέτ της δεύτερης ταινίας του, με τίτλο *Η Κληρονομιά* (1966). Το φιλμ, η τρομακτική ιστορία ενός δεκάχρονου αγοριού που αποφασίζει να σκοτώσει τον μοχθηρό σερίφη της κομητείας, θίγει τα θέματα που θα εξερευνούσε ο Κορντόβα στο σύνολο του έργου του: τον φρικιαστικό υπόκοσμο που κρύβεται κάτω από κάτι που μοιάζει πανέμορφο και φυσιολογικό, τη θραυσματική φύση της ανθρώπινης ταυτότητας με τους ανομολόγητους φόβους της, τα βίαια κίνητρα, τις ανήθικες ερωτικές έξεις και την ίδια τη «μαύρη ταινία» ως μαγευτική, συναισθηματικά σπαρακτική εμπειρία. Όταν ο Κορντόβα σταμάτησε τις δημόσιες εμφανίσεις, αμφισβητήθηκε κατά πόσο ήταν όντως ο άντρας στη φωτογραφία.

Like 67

Tweet 12

+1 30

Share

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

5 από 18

Η Γυναίκα-Δεξί Χέρι

Ξεκινώντας τη δεύτερη ταινία του, ο Κορντόβα είχε ως πιο στενό συνεργάτη του μια γυναίκα ονόματι Ινέζ Γκάλο. Η Γκάλο λέγεται πως ήταν μια Μεξικάνη νοικοκυρά, όταν, τον Αύγουστο του 1965, συνάντησε τον Κορντόβα σε ένα βαγόνι της αμαξοστοιχίας προς Μπρούκλιν. Λίγες μέρες μετά, εγκατέλειψε την οικογένειά της μες στη νύχτα και, για τα επόμενα τριάντα χρόνια, εμφανιζόταν μόνο ως «Βοηθός του κυρίου Κορντόβα» στους τίτλους των δεκαπέντε ταινιών του. Η μόνη της δημόσια εμφάνιση ήταν στα Βραβεία Όσκαρ του 1980, όταν δέχτηκε για λογαριασμό του Κορντόβα το Όσκαρ Σκηνοθεσίας για την ταινία *Δαχτυλοπαγίδα* (1979). Ο λόγος της, έκτασης μίας πρότασης, τον οποίο εκφώνησε φορώντας στρατιωτικά άρβυλα, καλούσε τους ανθράπους «να δραπετεύσουν απ' τα κλειδωμένα τους δωμάτια, υπαρκτά ή φανταστικά». Η εμφάνιση διέσπειρε φήμες ότι ήταν η αληθινή μεγαλοφυΐα πίσω από το έργο του Κορντόβα. Το κλιπ έχει δεχτεί πάνω από τρία εκατομμύρια επισκεψεις στο YouTube.

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

6 από 18

Η Κληρονόμος

Τον Ιούνιο του 1975, ο Κορντόβα παντρεύτηκε την Τζενέβρα Καστανιέλο, μοντέλο από την Ιταλία και κληρονόμο περιουσίας Ιταλού τραπεζίτη. Ένα χρόνο μετά, αγόρασαν την αχανή έκταση στα όρη Αντιρόντακ, όπου βρίσκεται η έπαυλη Βουνοκορφή, που υπήρξε εξοχική κατοικία των Ροκφέλερ. Λίγο καιρό μετά τη γέννηση του γιου της, Θίοντορ, η Τζενέβρα βρέθηκε νεκρή από πνιγμό κατόπιν ατυχήματος στην ιδιωτική λίμνη της έπαυλης. Ο θάνατός της θεωρείται πως υπήρξε η αιτία της ολοένα και πιο έντονης απομόνωσης του Κορντόβα, καθώς και του σπασμωδικού κακού που αποτελεί θεμέλιο λίθο του έργου του.

Like

34

Tweet

61

+1

32

Share

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

7 από 18

Η Βουνοκορφή

Από το 1976 κι έπειτα, ο Κορντόβα έζησε και γύρισε όλες του τις ταινίες σε μια έκταση 6.000 στρεμμάτων στα βόρεια της πολιτείας της Νέας Υόρκης, στις απόμακρες ερημιές πέρα από τη λίμνη Λόουζ. Η απομονωμένη θέση της ιδιοκτησίας (η κοντινότερη πόλη είναι το Κρόουθορπ Φολς, με πληθυσμό 829 άτομα) και το τεκμηριωμένο γεγονός ότι φυλάσσεται με συρματοπλέγμα ύψους έξι μέτρων –περίφραξη όμοια με στρατοπέδου– αποτέλεσαν αφορμή για την έντονη φημολογία και εικτολογία ως προς τον τρόπο ζωής του Κορντόβα εκεί μέσα.

71

25

2

Share

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

8 από 18

Η Μούσα

Η ηθοποιός και θρυλική καλλονή Μάρλοου Χιουζ έγινε η δεύτερη σύζυγος του Κορντόβα στη διάρκεια των γυρισμάτων της ταινίας του *Παράνομος Καρπός* (1985), αν και ο γάμος τους ακυρώθηκε έπειτα από μόλις τρεις μήνες. Εκείνη αρνήθηκε να μιλήσει δημόσια για το σύζυγό της και για το γάμο τους, αν και η καθηλωτική ερμηνεία της στο ρόλο της γυναίκας ενός πολιτικού που κυνηγάει τον εκβιαστή της –ο οποίος απειλεί να αποκαλύψει το παρελθόν της ως ανήλικης-πόρνης– κέρδισε ενθουσιώδεις κριτικές και θεωρείται η κορυφαία στιγμή της καριέρας της. Η ταινία, που κρίθηκε ακατάλληλη για ανήλικους, ήταν η τελευταία ταινία του Κορντόβα που γνώρισε ευρεία διανομή και προβολή σε κινηματογραφικές αίθουσες.

1

48

54

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

9 από 18

Φιάσκο ή Δαμιόνια Στρατηγική Προβολής;

Οι δοκιμαστικές προβολές της ταινίας *Τη Νύχτα Όλα τα Πουλιά Είναι Μαύρα* (1987) οδήγησαν στην απόρριψή της από την Αμερικανική Ένωση Κινηματογράφου και προκάλεσαν πικετοφορίες από χριστιανικές ομάδες διαφύλαξης της ηθικής (βλ. *φωτογραφία*). Όταν μια νεαρή κοπέλα υπέστη νευρικό κλονισμό μέσα στην αίθουσα, η Warner Bros. αρνήθηκε να διανείμει την ταινία, στην οποία μια έφηβη περνάει ανείπωτες φρίκες για να βρει τον χαμένο της αδελφό. Λίγους μήνες μετά, άρχισαν να κυκλοφορούν φήμες για λαθραίες, παράνομες προβολές της ταινίας στο αχανές δίκτυο σπαραγγών στο Παρίσι, την Πόλη του Φωτός.

Like 65

Tweet 18

+1 32

Share

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

10 από 18

Το Υπόγαστρο της Πόλης

Μυστικές προβολές των άντεργκραουντ ταινιών του Κορντόβα άρχισαν στις παρισινές κατακόμβες, που χρονολογούνται στο 12ο αιώνα. Πρόκειται για ένα λαβύρινθο υπόγειων περασμάτων, οι τοίχοι των οποίων είναι κατασκευασμένοι από ανθρώπινα οστά. Οι παράνομες προβολές σύντομα εξαπλώθηκαν σε όλη την Ευρώπη, την Αμερική και την Ιαπωνία. Κάπως έτσι απέκτησε ο Κορντόβα τη φήμη του ανατρεπτικού μάγου ενός σκοτεινού, τρομακτικού κόσμου, απελευθερωμένου από τα εμπορικά φτιασίδια της συμβατικής κοινωνίας.

Like

21

Tweet

14

+1

3

Share

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

11 από 18

Σύμβολο Κυριαρχίας

Στην περίφημη συνέντευξή του στο *Rolling Stone* το 1977 –τελευταία φορά που μίλησε δημόσια–, ο Κορντόβα επεσήμανε ότι το αγαπημένο πλάνο του από όλα τα έργα του ήταν ένα κοντινό στο μάτι του δολοφόνου, στην ταινία *Μορφές Λουσμένες στο Φως*. Περιέγραψε κρυπτικά την εικόνα ως «κυρίαρχη, θανάσιμη, τέλεια» και ομολόγησε ότι στην πραγματικότητα επρόκειτο για το δικό του μάτι. Όταν ο Κορντόβα αποσύρθηκε από τα φώτα της δημοσιότητας, οι οπαδοί του, που αυτοαποκαλούνται «Κορντοβίτες», χρησιμοποίησαν τις λέξεις ως μότο, και το πλάνο –στο οποίο φαίνεται προβεβλημένη πάνω στην ίριδα η εικόνα μιας γουναίκας που ουρλιάζει– ως σύμβολο για τη διοργάνωση υπόγειων προβολών των ταινιών του.

f Like 25

t Tweet 39

g +1 81

in Share

Το Τελευταίο Αίνιγμα

14 Οκτ. 2011

12 από 18

Τελευταία Έξοδος: Κορντόβα

Σε ένα σταθμό του μετρό στο Βερολίνο, στις 2:14 π.μ. της 1ης Οκτωβρίου 1989, μια κοπέλα μελετάει τις κατευθύνσεις για μια παράνομη προβολή της ταινίας *Οδύνη* (1989).

Like 90

Tweet 76

+1 51

Share